

maa den dreje sig om noget. Jeg antager, at jeg, ud fra Ministerens Forudsætninger, er overordentlig beskeden, naar jeg siger, at Halvdelen af Mandskabet maatte have et Tillæg af 15 Kr. om Maaneden og den anden Halvdel et Tillæg af 30 Kr. om Maaneden. Men hvad vil det sige? 12 Gange 15 er 2,160 Kr. om Aaret og 12 Gange 30 er 4,320 Kr. om Aaret, med andre Ord, Tillæget vilde foranledige en Merudgift af 6,480 Kr. om Aaret. Men hvad er 6,480 Kr. i Forhold til Aktiekapitalen: 200,000 Kr. Det er ikke mindre end omtrent $3\frac{1}{4}$ pCt. Det vil altsaa sige, at af de $4\frac{3}{4}$ pCt. vilde der kun blive tilbage til Aktionærene godt $1\frac{1}{2}$ pCt. Jeg spørger ogsaa her den højtærede Minister — og er meget nysgerrig efter at faa Svaret —: Hvorledes har han tænkt sig, at Rederierne skulde kunne bære en saadan forøget Udgift som den, han mener, de bør paalægge sig ved forøgede Lønninger? Et Forhold, som Ministeren anser for at være saa graverende, at Ministeren endog opfordrer Publikum til at øve Pression overfor Rederierne for at faa dem til at paalægge sig denne Udgift. Hvis Resultatet heraf skulde blive, at ingen Mennesker vil sætte Penge i Skibe, og at der derfor ingen Søfart bliver mere, synes jeg, at det vilde være et overordentlig uheldigt Resultat, Ministeren naaede. Jeg tillader mig derfor at spørge, om der er andre Veje, Rederierne kan følge, end den, der ligger lige for, efter den højtærede Ministers Udtalelse.

Jeg vender mig saa endelig til den egentlige Navigatorundervisning og skal her for ikke at optage Tingets Medlemmers Tid for stærkt gøre det meget kort, idet jeg ved, at Sagen har vakt saa megen Interesse indenfor mit Parti, at en Række Kolleger ønsker at udtale sig indgaaende om Spørgsmaalet. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at jeg er betænkelig ved det Forhold, jeg før nævnedes, nemlig at Kravene ved Eksamen i de forskellige Fag ikke, saaledes som det sker i i Loven af 1892, fastsættes i selve Loven, men ved kongelig Anordning, og jeg skal henpege paa, at interesserede Parter, baade Rederierne og ogsaa Kommissionen selv, har udtalt deres store Betænkelighed ved dette Forhold. Vi kan nemlig i det højeste faa at vide, hvad den nuværende højtærede Minister vilde bestemme paa dette Omraade, men vi kan aldeles ikke vide, hvad en kommende Minister maatte bestemme, og en kommende Minister vil altsaa have i sin Haand her at gribe ind

paa en Maade, som Rigsdagen eventuelt ikke vilde kunne billige.

Jeg er endvidere betænkelig ved den Centralisation af Skolerne, der efter den højtærede Ministers Udtalelser er en af Grundtankerne i Lovforslaget. Min Erfaring gaar ud paa, at det spiller en overordentlig stor Rolle for Tilgangen til Navigatorstanden, at der omkring i Landet findes spredt et Antal Skoler. Jeg tror f. Eks., at de unge Mennesker paa Bornholm lettere finder paa at gaa paa Navigationsskolen, naar der er en Skole i Rønne, end naar de skal rejse langt bort for at naa den, og jeg tror, at det samme er Tilfældet f. Eks. for unge Mennesker i Svendborg og i Marstal. Jeg tror, at en let Adgang til Skolerne ubetinget fremmer Tilgangen.

Endelig vilde jeg finde det heldigt, hvis vi skal ind paa det, som Lovforslaget forudsætter, at Staten skal blande sig ind i Lærernes Ansættelse og Afskedigelse og skal garantere deres Lønninger, at vi da sørger for, at Maksimallønningerne her nogenlunde svarer til dem, som Rigsdagen plejer at bevilge under lignende Forhold, og jeg vil derfor henstille, at det kommende Udvalg forhandler med Lønningsudvalget om dette Spørgsmaal, hvis det overhovedet bliver brændende.

Jeg skal rekapitulere mine Udtalelser derhen, at mit Partis Opfattelse af denne Sag er den, at alt dansk Søfart vedrørende i Virkeligheden nu gaar godt. Vor Søfart blomstrer, og det har vist sig, at de fleste unge Mennesker, der gaar Navigatorvejen, ikke blot tager den tvungne Styrmandseksamen, men ogsaa frivilligt tager den udvidede Styrmandseksamen, ligesom Praksis har vist, at man saa godt som ikke hører om Ulykker, der er en Følge af manglende Navigationskundskab hos Dæksbefalingsmændene. Jeg vil sige, at hvis man fra nogen Side havde paavist, at der jævnlig skete saadanne Ulykker, eller at der blot overhovedet skete Ulykker som Følge af manglende Navigationskundskab hos Befalingsmændene, vilde jeg være tilbøjeligere end nu til at tage Lovforslaget under alvorlig Overvejelse ogsaa med Hensyn til hele den stærke Udvidelse af Kravene. Men noget saadant er ikke paavist. Jeg finder derfor, at Vejen bør være den, at Fordringerne til Dæksbefalingsmændene stilles saa lavt, som det er forsvarligt, og at man derhos aabner den videst mulige Adgang for de unge til frivilligt at forøge deres Kundskaber. Jeg skal til Slutning sige, at det fore-